

**Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À délai
convenu

**Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
Záznamník: 416/530-0202
E-mail: abrezina4222@rogers.com
abe@satellite1-416.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 14.

(292.)

Vol. 13.

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com

Thursday,

July 24,

2003

Pražský rybář

Vždycky, když jsem viděl na stoličkách mlčenlivě posedávat muže, kteří na břehu řek, rybníků, potoků, jezer, či na různých přístavních nebo přehradních hrázích hleděli do vody, vzpomněl jsem si na anglického myslitele Jerome Klapka Jerome, jenž ve svém nesmrtelném filosofickém díle *Tři muži v člnu* již v roce 1889 napsal tuto sebereflexi: *Radili mi, abych se stal rybářem, líný prý jsem na to již dost.*

Vždy jsem byl přesvědčen, že k rybářské činnosti je zapotřebí léto, příroda a voda. Ryby jako vedlejší produkt jsou naprosto nedůležité a je to element, který spíše tuto pohodu ruší než by jí prospíval. Navíc o jejich přítomnosti v řekách spíše hovořila nejistá víra, občas podpořená zázrakem úlovku než vědecký důkaz. O tom, že ryby skutečně existují jsem se přesvědčil vždy 21. prosince, kdy se v pražských ulicích objevily kádě plné kaprů. Ty, jak jsem se dověděl později, se do Prahy vozily z jižních Čech. Kapři pocházeli z jihočeských rybníků, kádě z Tábora, ještě z dob husitských, kdy tam tábořské ženy odhazovaly své šněrovačky a podobné šperky, jak mne o tom informoval režisér Otakar Vávra ve filmu *Proti všem*.

Žil jsem v omylu, na který jsem přišel letos na jaře, a to po více než půl století života. Rybaření je totiž něco jako duševní cvičení. Chcete-li meditace. V rybaření se člověk musí cvičit. Je to něco jako postup v zednářské lóži. Zkušený odborník nepotřebuje ani rybářskou židličku, nemusí znečišťovat okolí výfukovými plyny z auta, aby se dostal na příhodné místo. Stačí mu papírová krabice a udička. Nepotřebuje k tomu ani příhodné letní období, ale v kteroukoliv dobu může začít s touto činností, jak dokládá náš snímek z letošního jara, kdy postarší muž poblíž Václavského náměstí spustil háček skrz kanálovou mříž a nerušen davy, ani porybným s nepatřičnou otázkou, jestli má rybářský lístek, se oddal této činnosti. V tu chvíli jsem si uvědomil, že mám před sebou vysoce kvalifikovaného profesionála a zároveň jsem si povzdechl nad tím, že v západní společnosti tito profesionálové vymírají.

Byl jsem přesvědčen, že k tomu, abych je spatřil zde v Torontě je zapotřebí mít, jak říká JAK (Jan Ámos Komenský), růžové kontaktní čočky mámení. Vloni na podzim jsem si je pořídil. Musím přiznat, že od té doby vidím věci, které jsem po dlouhá léta neviděl. Používám je hlavně, když běhám po Torontě. Torontského rybáře jsem ještě nespatriil, ale minulý týden jsem při svém čtyřkolovém běhu odnikud nikam uslyšel hlas neznámého fanouška, který mne již v prvním kole povzbuzoval anglickým pokřikem „Good job!“ Pokynul jsem tedy, že si jeho přízně vážím a vydal se do druhého okruhu, který měří tři a půl kilometru. Mezi ulicemi Rusholm a Havelock jsem spatřil něco, co mi vyrazilo dech - skupinu obrů. Pět lidí pochodovalo na chůdách. Pěkně za sebou jako čápi. Uvědomil jsem si, jak potřebuji povzbuzení. Řekl jsem si, že musím být originální. Proběhl jsem kolem nich a předal poselství neznámého dobrodince: „Good job!“

Pokynuli pro změnu oni mně a pochodovali dál.

Dokončil jsem druhý okruh, v krásné euforii, že ani v Torontě pošuci nevymřeli, když jsem na rohu Ossingtonu a Bloor spatřil dvě originální japonské judistky na koloběžkách. O jejich kvalitách svědčily žluté pásy, které by jim Vladimír Putin mohl jen závidět. Při třetím kole jsem pro změnu uslyšel rytmické povzbuzování davu. Egoisticky jsem myslel, že toto povzbuzování patří opět mně, ale ve skutečnosti dívky na koloběžkách dorazily do tělocvičny a tam se hlasitě a rytmicky rozcvičovaly. Když jsem končil čtvrté kolo měl jsem pocit, že pozitivních zážitků na nudnou oblast západního Toronta bylo dost. Opět jsem se mýlil. Můj běh neunikl pozornosti černošského obchodníka s nemovitostmi. Ten v okamžiku, kdy jsem doběhl a zmáčkl stopky, vyrazil ze svého byznysu, kde se snaží prodat domky, družstevní byty a parcely a informoval mne, že mám o dvě minuty horší čas. Odkud měl tuto informaci nevím, ale byla správná. Zřejmě byl napojen na CIA.

Toto zjištění mne uvedlo do nevýslovné deprese. Již jsem rozhodnut. Příští týden koupím v Eaton Centru udičku a na Yongu je docela pěkný kanál. Hned ho vyzkouším. Mám já to zapotřebí, aby na mne někdo pokřikoval, že mám dvě minuty zpoždění. Co jsou dvě minuty proti věčnosti, o které se dá při rybaření tak dobře přemýšlet a k rybaření mám podobně jako klasik v druhé polovině 19. století i já patřičné předpoklady.

Aleš Březina

Naše anketa

Otázka číslo šest zněla: Tím, že se ČR a Slovensko stanou členy EU nebude již důvod k emigraci nejen do Kanady, ale i do Austrálie, Spojených států a dalších zemí. Myslíte si, že krajské organizace jako České a Slovenské sdružení v Kanadě v těchto zemích přežijí rok 2006?

Radovan Holub, publicista, Špičák: Ve světě existuje spousta národnostních menšin. Mnohé z nich nebudou nikdy zcela absorbovány většinovou společností. Budou se za nimi stěhovat nebo je navštěvovat přátelé nebo známí z jejich zemí. Budou také občas potřebovat pomoc. Nutnost zachovat národnostní identitu a tradice zůstane i v globální společnosti. Proto i role krajských sdružení bude stále opodstatněná.

Petr Krejčí, jaderný fyzik, politický poradce, Praha: Lidí emigrují nejen kvůli tomu, že mají hlad, že jim jde o holý život, ale také proto, že si chtějí zařídit život podle svého. A tak bude stále dost lidí, pro které život v socialistické unionistické Evropě nebude dosti svobodný. Pokud Kanada, USA, Austrálie apod. těmto lidem nabídnou více svobody, nepochybně krajská sdružení v těchto zemích nevymřou.

Ondřej Neff, publicista, Praha: Důvody k emigraci v pravém slova smyslu chválabohu zmizely v okamžiku, kdy se bolševický režim zhroutil. Lidé se budou stěhovat podle své libosti, zájmu a potřeb - a taky sdružovat. Proto si myslím, že osud krajských sdružení nezávisí na našem vstupu do EU.

Pokračování na str. 3